

Ikt.sz.: STB/61-2/2012.

STB/-11/2012. sz. ülés
(STB/-68/2010-2014. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v *

az Országgyűlés **Sport- és turizmusbizottságának**
2012. május 8-án, kedden 8 óra 10 perckor
az Országház főemelet 64. számú tanácstermében
megtartott üléséről

**A jegyzőkönyv eredeti hitelesített példánya az Országgyűlés Levéltárában megtalálható.*

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Elnöki bevezető, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Balog Zoltán emberi erőforrások miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása</i>	5
<i>Balog Zoltán felvezetője</i>	5
<i>Kérdések</i>	11
<i>Balog Zoltán válaszadása</i>	16
<i>Határozathozatal</i>	21

Napirendi javaslat

1. Balog Zoltán emberi erőforrások miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Bánki Erik** (Fidesz), a bizottság elnöke
Szalay Ferenc (Fidesz), a bizottság alelnöke
Zakó László (Jobbik), a bizottság alelnöke
Hadházy Sándor (Fidesz)
Kovács Ferenc (Fidesz)
Kovács Péter (Fidesz)
Lasztovicza Jenő (Fidesz)
Dr. Tapolczai Gergely (Fidesz)
Törő Gábor (Fidesz)
Vincze László Mihály (Fidesz)
Bús Balázs (KDNP)
Hoffman Pál (KDNP)
Horváth András Tibor (MSZP)
Szilágyi György (Jobbik)

Helyettesítési megbízást adott

Becsó Zsolt (Fidesz) Kovács Péternek (Fidesz)
Pál Béla (MSZP) Horváth András Tibornak (MSZP)

Meghívottak részéről

Hozzászóló

Balog Zoltán emberi erőforrások miniszterjelölt

Jelen volt

Czene Attila helyettes államtitkár (Nemzeti Erőforrás Minisztérium)
Halász János helyettes államtitkár (Nemzeti Erőforrás Minisztérium)

(Az ülés kezdetének időpontja: 8 óra 10 perc)

Elnöki bevezető, a napirend elfogadása

BÁNKI ERIK (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Bizottsági Tagok! Miniszterjelölt Úr! Államtitkár Urak!

Bizottságunk mai ülésének egyetlen napirendje van, Balog Zoltán emberi erőforrás miniszterelnök..., miniszterjelöltjének – bocsánat – kinevezés előtti meghallgatása. *(Derültség.)* Az élet még bármit hozhat, ezt nyilván miniszterjelölt úr is tudja, úgyhogy most pillanatnyilag egyelőre a miniszteri kinevezésről tárgyal a bizottság. Képviselőtársaim előre megkapták írásban a mai ülésre szóló meghívót. Kérdezem, hogy ezzel kapcsolatban van-e észrevételük. *(Nincs jelentkező.)* Amennyiben nincs, kérdezem, hogy ki az, aki elfogadja a mai ülésünk napirendjét. *(Szavazás.)* Egyhangú. Köszönöm szépen.

A jelenlét ív alapján megállapítom, hogy bizottságunk határozatképes. Két helyettesítés van, Becsó Zsoltot Kovács Péter képviselő úr, Pál Bélát pedig Horváth András képviselő úr helyettesíti.

Balog Zoltán emberi erőforrások miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása

Munkánkat megkezdjük. A napirendi pont vitájával kapcsolatban mindenkit arra kérek, hogy egy blokkban tegye fel kérdéseit, és mondja el észrevételeit. Miniszterjelölt urat arra kérem, hogy a kérdések, vélemények végén egy összegző választ adjon, értelemszerűen egy felvezetés előzi meg majd az egész vitafolyamatot, és a végén abban az esetben adok csak újra szót képviselőtársaimnak, ha van olyan kérdés, amelyet feltettek, de arra a miniszterjelölt úr nem válaszolt. A Házbizottság állásfoglalása értelmében a miniszterjelöltet csak saját életútjáról, illetve a minisztérium működésével kapcsolatos kérdésekről lehet csak kérdezni, ezért arra kérem képviselőtársaimat, hogy erre szorítkozzanak. Amennyiben ettől eltérnek, figyelmeztetni fogom, illetve megvonom a szót képviselőtársaimtól. Hiszen a törvény erre a bizottsági elnöknek lehetőséget ad. Balog Zoltán miniszterjelölt úr, öné a szó!

Balog Zoltán felvezetője

BALOG ZOLTÁN emberi erőforrások miniszterjelölt: Köszönöm szépen. Elnök Úr, Alelnök Urak! Tisztelt Bizottság! Hogyha szabad egy enyhe humorral kezdeni, akkor ezt a javaslatot majd a miniszterelnök úrnak továbbadom, úgy mint a sportbizottság elnökétől jött, és aztán majd megbeszéljük ezt a dolgot. *(Derültség.)*

De a humort félretéve, illetve nem teljesen félretéve, mert végül is a humornak köze van a sporthoz, mert az a nedvek keringésének a megfelelő harmonikus voltát jelenti, úgyhogy ilyen értelemben abszolút közel áll a sporthoz.

Ha szabad, a Házbizottság azt írja elő, hogy a személyes életúttal kezdje az ember, mégis én a minisztérium neve változása kapcsán szeretnék valamit általában mondani erről a minisztériumról, hiszen egy olyan minisztériumnak az egyik fontos területéről fogok ma itt beszélni, amilyen még, úgy gondolom, az elmúlt húsz évben biztos nem volt, de talán a magyar történelemben sem, és Európában is páratlan koncentrációja azoknak a területeknek, amik alapvetően az emberi erőforrással törődnek, az emberi erőforrást gondozzák, annak a megőrzésében, annak az újratereztésében, fenntartásában és erősítésében érdekeltek, és nem szeretném elhallgatni azt, hogy számomra személyesen is ez egy nagyon komoly kérés és kihívás volt, és nem is tudtam rögtön igent mondani erre a feladatra, mert úgy gondolom, hogy a minisztérium mérete bizony alapos kérdéseket tesz fel a tekintetben, hogy lehet-e ezt még együtt értelmesen koordinálni, ne is beszéljünk arról: irányítani.

Mégis, amikor hosszas megfontolás után igent mondtam erre a felkérésre, akkor arra a lehetőségre gondoltam minden ellenérv mellett, hogy miért ilyen nagy ez a minisztérium, arra

a lehetőségre gondoltam, hogy olyan még nem volt, hogy igazán fontos ügyeket, amik az emberi kondíciót, az ember lelki és testi állapotát érintik, egy minisztériumon belül úgy lehet kezelni, hogy a különböző szakpolitikákat valóban egymáshoz közelítsük. Az általános kép az egy kormányzásról, ebben szerintem az előző kormányoknak elég súlyos felelőssége van, mint hogyha nem szólna másról a kormányzás, minthogy különböző tárcalobbik meg különböző gazdasági lobbik bekerülnek egy kormányba, és aztán mindenki megpróbál magának kihasítani valamilyen részt a közösből, és minél jobb a lobbijereje, lobbitevékenysége, annál nagyobb összeget, nagyobb támogatást, jobb szabályozókat sikerül. Én erősen szemben állok egy ilyen megközelítéssel, és a mi kormányunk nem is így működik, hanem abból az össznemzeti célból kiindulva, amiért két évvel ezelőtt elkezdtek a kormányzást, vezetjük le a különböző feladatokat a szakpolitikákban is, legyen az a sport vagy bármelyik más szakpolitika. Tehát, ha ez a megközelítés így van, akkor a nagy átalakítások után elérkezett az a pillanat, amikor az ember és az emberi közösség ügyei kell hogy előtérbe kerüljenek, a biztonságérzet és a komfortérzet nagyon fontos. És az emberi erőforrás, talán már kicsit közhelyesen is hangzik, hogy az emberi erőforrás a legnagyobb kincs, aminek a minisztérium a gondozására, az erősítésére vállalkozott, abban a sportnak igen jelentős szerepe van.

Hogyha arról beszélünk, hogy egy ország életét alapvetően három tényező határozza meg a kormányzás, a jó állami politika szempontjából, egyrészt nyilván a gazdaság állapota, fejlődése, másrészt a társadalmi tőkének a fejlettsége, itt beszélek én emberi erőforrásról, harmadrészt pedig a fejlődésnek, egy ország fejlődésének, a gazdaság fejlődésének a fenntarthatósága, hogy ne a következő nemzedékeknek a számlájára éljünk, és tegyük tönkre, éljük fel azokat a javakat, amik a következő nemzedék számára is rendelkezésre kell hogy álljanak, akkor itt a középső területről beszélünk. A társadalmi tőke fejlesztéséről, az emberi erőforrás fejlesztéséről, mert ha kizárólag gazdasági szempontból tekintjük a dolgokat, a gazdasági növekedés alá rendeljük, akkor az negatív hatással lehet mind az emberi tényezőre, mind pedig a fenntarthatóságra. Viszont, hogyha ez a középső, az emberi erőforrás fejlett és erős, akkor nemcsak a gazdaság növekedésére van, lehet pozitív hatással, hanem adott esetben ki tud pótolni olyan hiányokat is, és ez egy nagyon fontos üzenet lehetne a magyar társadalom számára, amiket, mondjuk egy jelenleg nehéz szociális vagy éppen gazdasági helyzet jelent. Magyarország egy olyan ország, amelyik gyarmatokkal nem rendelkezik, nem is rendelkezett soha, ásványkincseink is éppen nem állnak rendelkezésre, a természeti kincsekben nem vagyunk túlságosan gazdagok, de az emberi erőforrásban igen, az emberi tehetségben és kreativitásban, ez a történelemben is így volt, és ma is így van. Tehát ennek a kreativitásnak a környezetét, ennek a tehetségnek a környezetét kell úgy megerősíteni, hogy az aztán egy munka alapú társadalomban a munka világában is nemcsak életminőség, hanem teljesítménynövekedést is eredményezzen. Ez az, ami miatt én a minisztérium nevének a megváltoztatását is kezdeményeztem.

Nem szeretnék ennek túlságosan nagy jelentőséget tulajdonítani, főleg nem szeretném költségekbe verni ezért az adófizetőket, tehát természetesen egy fokozatos átállással fogjuk majd az informatikai rendszerben megoldani általában a névmódosítást. De a jelzés, hogy előtérbe kell, sokkal inkább előtérbe kell kerülni az emberi erőforrás állapotának és fenntartásának, mint ahogy ezt eddig tettük, azt mindenképpen el szerettem volna küldeni, hiszen, ha az egész kormányzati feladatot nézzük, az ország újjáépítése, én így fogalmaznám meg a nemzetstratégiai célokat, akkor az első két év szükségszerűen azzal telt el, hogy tulajdonképpen minden olyan komoly nagy rendszert elkezdünk átalakítani, erről itt a bizottság tagjai látom, a többség az önkormányzatok világában mozog, és erős pozíciókkal és nyilván véleménnyel rendelkezik, tehát minden olyan rendszerhez, amelyik az emberi életnek a napi közérzetét határozza meg, hozzányúltunk, és nemcsak hozzányúltunk, hanem bizony gyökeres átalakítások is lettek. Hiszen azért az mégis csak egy közös tapasztalat volt, akár a

helyi állam szintjén, gondolok az önkormányzatokra, akár a központi állam szintjén, hogy eljutott a működőképességének a határára. Ilyen módon ez a rendszer tovább nem volt fenntartható.

Na most, természetes, amikor ilyen óriási átalakítások vannak, az oktatásban, a nyugdíjrendszerben, a közigazgatásban, a kultúra finanszírozásában és fenntartásában, a szociális rendszerben, akkor részérdekek sérülnek. Ezt, gondolom, nem kell tagadni, meg hiába is tagadnánk, ez valóban így van, de amikor ezek az átalakítások lassan a végükhöz érnek, vagy legalábbis már papíron és szabályozókban a viszonyok tisztázódnak, és a finanszírozási viszonyok is világossá lesznek, akkor előtérbe kell hozni azt, hogy most akkor ez hogy érinti a konkrét embert és az emberi közösségeket, és ezért fontos az, hogy ebben a minisztériumban ez kerüljön nemcsak a kommunikációnak, hanem a tevékenységnek is a fókuszába. És akkor hol vannak az emberi erőforrások? És nem véletlenül van többes szám, mert az ember maga az erőforrás, de az emberi erőforrásokat az oktatásban tudjuk elindítani és újrateremteni. Természetesen a gyógyításban, a szociális ellátórendszerben a sportban, a lelki közösségeknek a megerősítésében, a kultúrában, a társadalmi önszerveződésben, a civil világban, a felzárkózás világában, és természetesen nemzeti dimenzióban is.

Azért soroltam fel ezeket a területeket, mert éppen ezek tartoznak a minisztériumhoz, illetve fognak tartozni a mi minisztériumunkhoz, hiszen miközben én a javaslatot a minisztérium portfóliójának a szűkítésére tettem, ezért pozitív válaszként a portfólió bővítését kaptam a miniszterelnök úrtól, tehát még két államtitkárság fog tartozni ehhez a minisztériumhoz. A társadalmi felzárkózás ügye, amit én eddig képviseltem a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumban, átkerül az Emberi Erőforrások Minisztériumába. Itt egyes emberekkel való tárgyalások után úgy döntöttem, hogy ezt az államtitkárságot nem szeretném, ha új vezetővel látnánk el, hanem én magam miniszteri szinten szeretném megtartani a vezetését, mert azt hiszem, hogy az elmúlt két évben elindult pozitív folyamatok, amiket nem szeretnék egyáltalán túlértékelni, akár a roma stratégiára, akár a mélyszegénység elleni stratégiára vagy a gyermekszegénység leküzdésére gondolok, azok most vannak abban a fázisban, hogy eldől, hogy ebből a stratégiából csak papíron lesz valami, vagy pedig a valóságban is, és szeretném ezt különös figyelemmel kísérni a jövőben is. Tehát én fogom vezetni miniszteri szinten ezt az államtitkárságot. A másik államtitkárság, ami ebbe a minisztériumba kerül, az egyházakkal, a civil kapcsolatokkal és a nemzetiségekkel foglalkozik. Nem kell, gondolom, senkinek bizonygatnom, hogy miért emberi erőforrások a ... mondjuk így, én a civil szót annyira nem szeretem, ebben az ügyben, mondjuk a polgároknak az önszerveződése nélkül, a sportban különösen fontos ez az önszerveződés, a közösségépítés, semmilyen kormány nem tud sikeres lenni, tehát természetesen ez a terület átjön a többivel együtt.

A lelki közösségekről már beszéltem, a lelki közösségek megerősítéséről, ha szabad megint nem a humor irányába, de mégis csak úgy gondolom, hogy derűs optimizmussal tölt el bennünket, hogy ma egyébként az egyházi vezetők világában is több olyan profilírozott sportember van, akik számára nagyon fontos. Gondoljunk például a gyulai labdarúgó iskolára! Ha szabad, remélem, nem sértem meg ezzel Kiss Rigó László püspök urat külön kiemelni, a reformátusok között egyébként van egy anekdota arra nézve, hogyha valaki kispap és a papi válogatottba – ugye katolikusok reformátusok ellen szoktak játszani – a kapusi pozíciót vállalja el, akkor előbb-utóbb püspök lesz belőle, ugyanis Szabó István püspök úr is a református teológiai válogatottnak a kapusa volt nagyon sokáig, sőt Bíró László püspök úr is kapusként kezdte, úgyhogy szerintem a sport az egyházi karrier szempontjából is mindenképpen jó befektetés.

Ez a közös minisztérium, amiben úgy gondolom, hogy az együttműködést, a koordinációt újra lehet tanulni és gyakorolni, a politikának az a nagy kísértése, mondjuk így, a szakpolitikáknak meg különösen, hiszen mi politikusok tudjuk, hogy tulajdonképpen, ha nem

vigyázunk eléggé, akkor a szakma irányítja kizárólag a minisztériumot, és azok a politikai fontos célkitűzések, amiket mi, a kormányzatok kitűzünk magunknak, azok csak másodsorban szoktak érvényesülni. Tehát az igazi nagy veszély az, hogy szétdaraboljuk az embert. Az ember munkavállalóként tud megjelenni nyilván a munka világában, a kultúra fogyasztójaként a kultúra világában mint valaki, akinek tanulni kell és tanulni akar, és így tovább, sorolhatnám, tehát, hogyha ezt a fajta szétdarabolását meg akarjuk akadályozni az embernek, akkor úgy gondolom, hogy van értelme annak, hogy egy minisztériumban közelítsük meg ezt az egész ügyet.

Elődöm Réthelyi Miklós, úgy gondolom, hogy ezen a területen komoly erőfeszítéseket tett, és eredményeket ért el. Ezúton is köszönöm neki. Nyilván én azt a fajta professzori bölcsességet nem fogom tudni gyakorolni, amit ő, de bízom benne, hogy más erényekkel tudom gazdagítani ezt a munkát.

Még talán, ha szabad, a rendszerátalakításról, a közigazgatási rendszernek az átalakításáról néhány szót mondanék, és az egyéb szakmai intézményrendszernek az átalakításáról. Azok a hangok, amelyek azt mondják, hogy itt minden kiválóan sikerült, azokkal nem tudok egyetérteni, azokkal sem, aki úgy gondolják, hogy itt valami olyan változás lesz, ami csak negatív tud lenni az embereknek. Szerintem most jött el az a pillanat, hogy majd eldől, hogy jobb lesz-e az, ami eddig volt, vagy pedig még sokat kell ezen dolgozni. És ebből a szempontból nyilván a sporttal kapcsolatos intézménynek, egyáltalán a megközelítésnek a szerepe is lényeges, hogy egyértelmű legyen az, hogy a sport világa, azok az emberek, akik egyébként a mozgásban, a sportban látják, a tömegsportban az életüknek egy fontos részét, azok érezzék azt, hogy egyébként az ő ügyük prioritást végez. Ebben a bizottságban erről jó beszélni, mert azt hiszem, hogy itt valóban nagyon fontos változások, áttörések történek az elmúlt két évben. Egyáltalán az, hogy az állam jobb legyen, a polgár jó államként érezze, és ezért jobb legyen a polgárnak is, igazságosabb legyen a rendszer, megbízhatóbb, átláthatóbb, hatékonyabb, és főleg tartósan finanszírozható. Úgy gondolom, hogy ez egy igen fontos feladat és lehetőség is számunkra a nagy átalakítások után. A minisztériumnak a szervezetében is tervezünk változásokat, ezekről majd később szeretnék beszélni és a személyi változásokról is, mert ahhoz úgy gondolom, hogy alaposabban meg kell ismerkedni a minisztérium működésével. És hogyha szabad néhány mondatot a személyes életutamról mondani, nyilván itt megint óvatosnak kell lennem, hogy a sport ügyében ne kizárólag a humor kategóriájában gondolkodjak, de azért a 3201-es számú Zrínyi Miklós úttörőcsapatnak én voltam öt éven keresztül a jobb hátvédje, tehát innen indult az én sportkarrierem. Ezzel végződött is aztán. De hadd mondjam azt, hogy az iskolai évek utána, a gimnáziumi évek után, amikor úgy gondoltam, hogy egy más világot is meg kell ismernem, és éppen ezért, mikor Miskolcon, a Diósgyőri Gépgyárban dolgoztam, akkor azért nagyon pozitív tapasztalatokat szereztem a tömegsport jelentőségéről. Tehát az, hogy egy munkahely, hogyha egyúttal sportszervező és –támogató is, ez mennyi pluszt tud hozni egyébként az ottani munkásoknak a meglehetősen szürke életébe, arról azért komoly tapasztalataim vannak, és magam is részt vettem ebben a dologban. Én az országnak az egyik legszegényebb vidékéről érkeztem, Észak-Magyarországról, Borsodból, közelebből Gömörből, és éppen ezért fontosnak tartom azt, amiről majd néhány szót szeretnék mondani, hogy a szegénység elleni küzdelemben, a kiszorult embereknek, a perifériára szorult embereknek a felzárkóztatásában milyen pozitív szerepet játszhat a sport.

Az én eredeti szakmám református lelkész, és aztán végül is megint csak kapcsolatba sikerült kerülnöm a sporttal, hiszen a mentálhigiénés tanszék, ami egy nagy újítás volt egyébként a rendszerváltoztatás után, az éppen először a Testnevelési Egyetemen talált otthonra, és én ezen a Testnevelési Egyetemen szereztem egy kiegészítő diplomát, mentálhigiénés szakemberi képesítést 2003-ban, úgyhogy abban a klasszikussá vált épületbe jártam három éven keresztül mint oktató, és működtem ezen a mentálhigiénés tanszéken. A

politika világába 1990-ben kerültem, mint a Fidesz egyházpolitikai tanácsadója. 1993-tól '96-ig a bonni egyetemen dolgoztam, az ökumenikus intézetben mint tudományos munkatárs, és az egyházak szerepével, az egyházak tanításával a kommunizmus idején, ezzel kapcsolatban publikáltam, készítettem el munkákat, egy ilyen kutatást folytattam.

1998-tól a miniszterelnök személyes főtanácsadója voltam 2002-ig, utána a társadalompolitikai főosztályt vezettem a köztársasági elnöknek, Mádl Ferencnek a hivatalában, és aztán 2004-től a Polgári Magyarországért Alapítványnak a főigazgatója, majd elnöke lettem, ez a Fidesz pártalapítványa. 2006 óta vagyok országgyűlési képviselő, az Emberi jogi, civil és vallásügyi bizottságot vezetem négy éven keresztül, most pedig a 2010-es választások óta a társadalmi felzárkózásért felelős államtitkárságot vezetem, és ami, gondolom, hogy érthető, szintén nem elhanyagolható tény, öt gyermekünk van, és négy unokánk.

A sportról, hogyha a sport speciális területét érintő feladatokról, ha abban a megközelítésben, amiben természetesen államtitkár úr volt segítségemre, hogy közelebbről megismerjem ezt a világot, egyáltalán nem akarom azt állítani, hogy Magyarország legjobb sportpolitikusa ül önökkel szemben, én ülök ezekkel a politikusokkal szemben, de azért az egy emberi erőforrások felől való megközelítésben is teljesen nyilvánvaló, hogy a sport az a világ, amelyik az állam által vállalt feladatok nélkül nem tud igazán hatásosan és sikeresen működni. Hogy nemcsak egyszerűen valamifajta piaci szórakozásról vagy emberi hobbiról van szó, hanem az államnak a feladata az, hogy ezen a területen támogatóan, erősítően, és amikor szükség van rá, szabályozóan lép fel, ez, azt gondolom, hogy mindenki számára világos a pozitív ügyek kapcsán is, a sportnak az emberi erőforrásban betöltött szerepe miatt is, meg a negatív ügyek kapcsán is, hogy milyen az, amikor szabályozók nélkül működik ez a világ. Nyilván azzal kapcsolatban negatív jelenségek is vannak. Tehát egy nemzetstratégiai közösségi érdekről beszélünk, ami a fizikai, a mentális, egyáltalán az embernek az egészségi állapotára vonatkozik, ebben az egyik legfontosabb preventív tényező a sport. Úgy gondolom, hogy ebben az ügyben Magyarországon van egyfajta diszkrepancia, egyfajta ellentmondás a világraszóló sportsikereink, meg egyébként azok között a számok között, hogy hány százaléka sportol rendszeresen a magyar polgároknak. Tehát ezen a területen mindenképpen előre kell lépni, és az, amit úgy hívnak, hogy az egészségtudatos életre nevelés, az ebből a szempontból nagyon fontos, majd néhány szót mondanék itt ezzel kapcsolatban. Természetesen a mindennapos testnevelés kérdéséről is.

Az én kedves témám, hogyha lehet azt mondani, a társadalmi felzárkózásnak az ügye, amikor olyan társadalmi csoportokat kell integrálni, akik akár szociális különbségek miatt nem állnak szóba egymással, és ez egy komoly veszély Magyarországon, hogy úgy esik szét a társadalom, hogy lesz a – elnézést, ha erős szavakat használok – a középgazdagok meg a gazdagok gettója, a másik oldalon meg a szegényeknek a gettója, és ezeknek semmi közük nincs egymáshoz, akkor nagyon fontos megkeresnünk azokat az integráló lehetőségeket, közösségeket és tevékenységeket, ahol egyébként a magyar polgárok szociális helyzetűtől vagy éppen akár etnikai háttértől függetlenül vagy nem függetlenül, hanem tudatosan vállalva azt, találkoznak egymással, és megélhetik az egy nemzethez tartozást. Erre klasszikusan négy területet szoktak mondani, hogy mi nélkül nem lehet integrálni. Nagyon fontos a kultúra világa természetesen, nagyon fontos a vallás világa ebből a szempontból, nagyon fontos a sport világa természetesen, ahol olyan közösség építés folyik, ahol egyébként a teljesítmény számít, és az, hogy híres sportolók, akiknek a többségi társadalomtól eltérő etnikai háttere van, milyen sokat tehetnek azért, hogy pozitív kép alakuljon ki olyan kisebbségi, adott esetben etnikai csoportokról, akiket kevésbé ismerünk. Úgy gondolom, hogy ez egy nagyon fontos feladat. De nemcsak az etnikai különbségekre gondolok, ugye itt a cigányságról beszélünk elsősorban Magyarországon, hanem a fogyatékkal élőkre is lehet ugyanígy gondolni. Azt gondolom, hogy az ő sportsikereik is világossá teszik azt számunkra. Szekeres

Pállal nem tegnap találkoztunk először, úgyhogy azt gondolom, hogy ő egy ilyen emblematikus személyisége a magyar sportnak, és a magyar fogyatékosok ügyének is, aki pozitív példaként megjelenik, úgyhogy a teljes emberi élet, a sportnak a segítségével egy ilyen helyzetben is lehetséges és plusz teljesítményeket hozhat létre, és talán még a negyedik területet hadd említsem, ami Magyarországon ma már sajnos kevésbé lehetőség, még a pacifisták is azt mondják, hogy a legintegrálóbba közösség mégis csak a katonaság. Tehát valóban valamilyen köze ennek is van a fizikai erőállapothoz és a sporthoz. Nem beszélve azokról a sikerekről, amikről már szóltam, amik alapvetően egy kulturális pluszt és egy önbecsülést is hozhatnak egy nemzet számára. Ahogy én látom, most egy ilyen első vagy második megközelítésben, ahol erősítettünk az elmúlt két évben, és tovább kell folytatni ezt a munkát, az éppen a sport irányítási területe. Az, hogy világos legyen, hogy mi a sportszakma, a civil világ szabályozási feladata ebben az ügyben, és mi az, ami az állam feladata, ez világosan váljon el, különbözzön meg, és mégis együttműködjön. Ebből következően nagyon fontosak a finanszírozási elvek, ugye a sporthoz sokszor ilyen előítéletek, ezek néha utóítéletek, is tapadnak, hogy valamifajta szubjektív lobbitevékenységgel, a különböző sportágak közötti prioritások nem átláthatóak. Úgy gondolom, hogy egy egységes, amiben a tárca nagyon komoly erőfeszítéseket tesz, egy egységes monitoringrendszerrel, ellenőrzéssel, objektív teljesítményméréssel ezek a fajta rangsorok, ezek az egyszerű polgár számára is átláthatóak lesznek.

A legnagyobb eredménye, úgy gondolom, az elmúlt két évnek, az rögtön a ... mégis csak lehetett itt valamifajta erős lobbis és pozitív lobbis, mégis csak a 2010 júniusában már elfogadott törvénymódosítás, azok az adó- és illetékkezdmények, amik a sportot támogatókat abba a helyzetbe hozzák, hogy érdemes legyen a sportra áldozni. És itt egy több milliárd forintos megsokszorozódott támogatás jut ezért, az első számítások szerint a sportnak, elsősorban a tömeg- és az egyesületi sportnak. Azt gondolom, hogy ez egy nagyon fontos innováció volt, ami ehhez a kormányhoz kötődik, nem beszélve az egyéb változásokról, a nemzeti olimpiai bizottság önállóságának nemcsak sportszervező, hanem a finanszírozást koordináló szerepének a megerősítése is idetartozik, és végül egy olyan dolog, ami megint csak azt jelzi, hogy igen fontos az, hogy az emberi erőforrásokat együtt kezeljük, az a, ennek a legendás mindennapos testnevelésnek az ügye, ahol úgy látom, még mindig komoly erőfeszítéseket kell tenni, hogy tényleg átmenjen ez az oktatási rendszeren, és valóban, az oktatási szakemberek is, meg az iskolában tanítók is megértsék, hogy ez nem valami kívülről jövő agresszió vagy akció, ami itt az oktatási rendszert akarja szétzilálni, hanem ez olyan részévé tud válni a napi oktatási tevékenységnek, kínálatnak, a napi tanulásnak, ami egyébként aztán pozitívan fog visszahatni a többi tantárgyra is. Ebben elszántak vagyunk, úgy gondolom, és ebben államtitkár úr folyamatosan buzdít engem és szerintem az államtitkár asszony kollégáját is, hogy mindenképpen szeptember 1-jétől elinduljon ez a rendszer. Ugyan felmenő rendszerben, mert abban igaza van az oktatási szakembereknek, az iskola gazdáinak, hogy egyszerre, azonnal valamit bevezetni az iskola világába, abból azért keletkezhetnek súlyos szervezési meg egyéb feszültségek, de ha felmenő rendszerben, alulról építkezve elkezdjük az alsó tagozatban, tehát az első öt osztályban és a kilencedik osztályban szeptember 1-jétől építeni a mindennapos testnevelést, akkor jó esélyünk van arra, hogy három éven belül ez a teljes iskolai területet lefogja.

Szerintem ez egy nagyon lényeges dolog, és hogyha szabad egy picit itt előreszaladni anélkül, hogy tényleg a legnagyobb szakembere lennének ennek a témának, úgy gondolom, hogy abban támogatnunk kell Hoffmann Rózsa államtitkár asszonyt, és biztos vagyok benne, hogy Czene államtitkár úr is egyetért ebben, hogy a szakképző intézményekre is igaznak kell lenni a mindennapos testnevelésnek, tehát nagyon fontos dolog, hogy a szakképző intézmények irányába is elvigyük ezt a lehetőséget, mert az egy, szerintem a helyzetet nem ismerő, én dolgoztam ebben a szakmunkás világban, igaz, hogy csak betanított esztergályos

voltam, de láttam ezt a világot, tehát azért az egy félreértés, hogy hát úgy is végeznek fizikai munkát az emberek, minek kéne ott még külön a sport tevékenységét szervezni. Ez nem így van. Fontos az, hogy a kerettantervnek a része is lesz a mindennapos testnevelés, és akkor azt gondolom, hogy ez a második nagy innováció a finanszírozás biztonságossá, kiszámíthatóvá tétele mellett, amire ez a sportkormányzat vagy sportügyi kormányzat, úgy gondolom, hogy büszke lehet mindenképpen.

Talán még egy mondatot mondanék, ahhoz még kevésbé értek, de a fontosságát látom, hogy a finanszírozás mellett az egyik legnagyobb probléma a nyilvántartási rendszereknek az állapota, az átláthatatlansága. Tehát ezen a területen nagyon komoly, az informatika világában egyébként magától értetődő munkát végez a sportügyi államtitkárság, tehát fontos, hogy ezen a területen még inkább előrelépjünk, a sportinformációs rendszer felépítése, az átláthatóság és a megbízható finanszírozásnak a kapcsolata, úgy gondolom, hogy megint csak minőségi változást tud elérni.

Én bevezetőként – talán ez így hosszabbra is sikerült mint terveztem – ennyit mondanék, és akkor várom a kérdéseket.

ELNÖK: Köszönjük szépen Balog Zoltán miniszterjelölt úr expozéját. Megmondom őszintén, zene volt füleimnek, hiszen mindamellett, hogy megtudtam, hogy még az élet, ha úgy hozza, akkor akár a teológiai végzettség megszerzése után akár püspök is lehetek, hiszen én is a kapuban kezdtem a pályafutásomat. Emellett azt látom, hogy miniszterjelölt úr gondolataiban, filozófiájában a sportnak nagyon komoly helye és szerepe van, és azt gondolom, hogy az a szakterület, amelyet a bizottságunk képvisel a jövőbeni elképzelések és a kormányzati pozíciók tekintetében, ez további erősödést hozhat számunkra. Úgyhogy ezt előre is köszönjük, és számítunk erre a segítségre és együttműködésre.

Kérdések

Képviselőtársaimnak adom meg a szót. Ki kíván kérdéseket feltenni? Lasztovicza Jenő képviselő úr, öné a szó.

LASZTOVICZA JENŐ (Fidesz): Köszönöm, elnök úr. Én nem is kérdést szeretnék feltenni, mert számomra annyira kimerítő és kielégítő volt ez a bevezetés, amit a miniszterjelölt úr elmondott, hiszen az összes olyan terület, amire rátért, amivel mi mint bizottság szoktunk foglalkozni, én inkább arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy évek óta a bizottságunk foglalkozik azzal, hogy a fiataloknak, a gyerekeknek a sporthoz való hozzáállása, a viszonya, a fizikai képességeik, az állóképességük mennyire gyenge, hiszen számtalan tanulmány is igazolja, amit államtitkár úr is biztos tud, hogy azok a gyermekek, akik rendszeresen tornáznak tornaórán, külön sportra is járnak, naponta legalább néhány órát sportolnak, azoknak statisztikailag egy jeggyel jobb az átlagbizonyítványuk, mint azoké a gyerekeké, akik nem. Én csak azt szeretném kérni a miniszterelnök-jelölt úrtól, hogy legyen *(Moraj.)* következetes. Miniszterelnököt mondtam? Bocsánat, elnézést. *(Derültség.)* Legyen következetes, és most gyakorlatilag minden olyan terület a tárcához tartozik, amely az ifjúsággal is foglalkozik, hogy a pedagógusoknak adjuk meg azt a lehetőséget, a testnevelő tanároknak, hogy ne nekik kelljen védekezniük adott esetben olyan szituációkban, amikor a fél osztály ott ül a kispadon ruhában. Én jártam jó néhány testnevelési órán gimnáziumokban, és megdöbbenésemre a gyerekek nagy része ott ült a kispadon, és kérdeztem, hogy miért ülnek ott. Hát nem hozott tornaruhát, vagy mert most nem érzi úgy jól magát, és a pedagógusnak nem volt eszköz a kezében, hogy ezeket a dolgokat megfelelően kezelje, és én szomorúan vettem tudomásul, ugye annak idején a mi időnkben, amikor mi ilyen idős gyerekek voltunk, mint a mostaniak, akkor ezt nem lehetett megtenni. Tehát valahogy a pedagógusok és a szülők fejében is rendet kellene tenni, hogy a testnevelés meg a mozgás

nemcsak azért van, hogy leizzadjon a gyerek, és elfáradjon, hanem a saját fizikai és szellemi és mentalitása érdekében történik az, hogy a gyereknek naponta igenis x órát mozognia kelljen.

Tehát én csak bízhatni szeretném Balog Zoltánt, most még képviselőtársamat meg államtitkár urat, hogy ezeket, amiket itt elmondott, ezeket következetesen vigye véghez, a bizottságunk támogatására egész biztosan számíthat. Mert tényleg szomorú, amit napjainkban látunk ezen a területen. És itt még nem is beszéltünk a profi sportról, hogy milyen eredményeket értünk el ezelőtt 50-60 évvel, nemzetközi versenyeken olimpiákon, most milyen lehetőségeink vannak, igaz, hogy a világ változik, és a fejlődő országok borzasztóan jönnek fel, de valahol, hogyha nincs meg az a háttér már gyerekkorban egy országban, aminek meg kell lennie, akkor sokra nem is lehet a jövőben számítani. Tehát én arra is kérném a miniszterjelölt urat, hogy amikor a költségvetés készítése folyik, akkor határozottan álljon ki amellett, hogy ez a terület megfelelő szinten legyen finanszírozva, és ne kelljen kínlódnunk a költségvetés tárgyalásánál, hogy néhány milliárdot vagy néhány száz milliót még próbáljunk meg kisorsfolni a parlamenti vitában vagy a bizottsági vitákban a sport irányába. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. További hozzászólási igények? Zakó László alelnök úr!

ZAKÓ LÁSZLÓ (Jobbik): Köszönöm szépen. Tisztelt Jelölt Úr! Nem irigylen önt, ekkora minisztériumot irányítani nem kis feladat. Úgy gondolom, az életben mindennek van egy optimális mérete, így az adott tárcának is kellene lenni egy optimális méretének, szerintem ez a minisztérium már túlnötte önmagát, innen már csak egy lépés, hogy egy minisztériumot hozzunk létre, az „élet minisztériumát, és abba az élet minden szegmense belefér, és megfelelő számú államtitkársággal egy minisztériummal is lehet majd egy országot vezetni, irányítani.

Ugyanakkor ön jelezte, hogy ön kezdeményezte, mert kérdeztem volna, de ön kezdeményezte a nemzeti jelző levételét a minisztérium éléről, amivel önmagában nincsen problémám, mert amikor behozták ezt a sok nemzeti jelzőt, egyben már devalválták is ezt a szép szót. Ugyanakkor azt egy kicsit furcsának tartom, hogy a tegnapi parlamenti plenáris ülésen tárgyaltuk az általános vita szakaszában a minisztérium átnevezéséről szóló előterjesztést, még messze nem zárult le a vita, önt meg ma már a bizottsági meghívóban, mint emberierőforrás-miniszterjelöltet hallgatjuk meg. Ezt prejudikációnak hívják, amikor már biztosak benne, hogy ezt így fogják hívni. Efelől nekem sincs kétségem.

Azt szeretném megkérdezni öntől, hogy amikor ön felzárkóztatásért felelős államtitkárként ennek mindig kifejezetten nagy hangsúlyt ad, ezt a sport területén, majd, amikor érvényesíteni szeretné, akkor inkább nem is kérdezném, inkább kérem öntől, hogy ne essen abba a hibába, hogy felzárkóztatás, a diszkrimináció megszüntetésének zászlaja alatt hátrányosan különböztet meg egy másik társadalmi csoportot, és ezzel egy fordított, egy inverz rasszizmust követne el. Jelesül arra gondolok, hogyha ön például egy cigány kisebbségi önkormányzatnak mondjuk egy sportpálya-használat esetén valamilyen díjfizetési kedvezményt rendelne el, mondjuk olyanokkal szemben, akik erre szívesen hajtanának a maguk részéről, csak hát társadalmi helyzetüknél fogva erre ön szerint nem lennének alkalmasak. Én arra kérem, hogy az igazságosság és az egyenlőség jegyében végezze a felzárkóztatási hasznos törekvését. Én magam is a társadalom legnagyobb problémájának a cigánykérdést tartom, kérem jelölt urat, hogy ebben körültekintően járjon el és a társadalom minden rétegére legyen tekintettel.

Én a sajtóból értesültem arról, hogy amúgy ön felkérte volna Farkas Flóriánt az ön utódjának, csak ő ezt elfoglaltságára hivatkozva nem fogadta el. Kérdezem öntől, hogy ez

igaz-e. Mert, ha Farkas Flóriánt ön valóban felkérte, akkor viszont szembesíteném az önről kiadott, a meghallgatásáról kiadott sajtóanyag 34. oldalán szereplő korabeli, talán a Magyar Narancsban tett interjúnak egyik bekezdésére, amelyben azt írja, hogy nekik – ez a Jobbik volt – az a politikai üzlet, ha az együttélést rontani szeretnék, önnek pedig az, hogyha kevesebb a feszültség. Tehát, az ön saját szavaival szeretném szembesíteni, ha önnek fontos, hogy az emberek között kevesebb legyen a feszültség, akkor az inverz rasszizmust legyen szíves majd elkerülni. Ebben bízunk.

Ugyanakkor meglehetősen nagy feladatnak tartjuk azt, amibe ön belevágta a fejszóját, esetleg önhibáján kívül, mert a minisztériumot nem ön puffasztotta ekkorára. Ehhez a munkához sok sikert kívánunk! Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Vincze László képviselő úr kért szót. Öné a szó.

VINCZE LÁSZLÓ MIHÁLY (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszterjelölt Úr!

Olyan emberként kérdezek, aki a mindennapos testnevelésben eltöltöttem 15 évet. Ez a rendkívül fontos terület, nyilván az ifjúság nevelését alapvetően meghatározza majd a jövőt illetően, és a kérdésem lényege az lenne, hogy a képzést illetően, akár az alapfokú edzőképzést, akár a testnevelő tanárok képzését hogyan gondolja. Én megmondom őszintén, nem diszkriminációként, de én motiválttá tenném, talán jobban a férfi kollégákat is, és akkor lehetne kapcsolódni a látványsportokhoz, hiszen statisztikák szerint azért több férfi testnevelő futballoztatja vagy éppen más labdasportágban foglalkoztatja a gyerekeket, bár vannak azért üdítő kivételek, meg a női foci is divattá kezd válni. De azt hiszem, hogy érti a kérdés lényegét, tehát valamiféle motivációt, hogy ne menjenek el ipari és más vonalra, ne ürüljön ki a férfiak részéről a testnevelő tanári állás.

Másik dolog. Ehhez kapcsolódóan tessenek elhinni, hogy néhány millió vagy néhány tízmillió forintig vidéki kisiskolákon segít olyan vonatkozásban, hogy a már meglévő, de lepukkant, lerobbant tornatermeket egy kicsit fel lehessen újítani, fel lehessen szerelni, és annak az elvárásnak, hogy mindennap ott lehessen komfortosan mozogni, hiszen azért egy üres hangárban a mazochisták is tudnak sportolni, de nem nagy élvezet a játékra is vágyó gyermekkorú fiainknak és lányainknak. Én kívánok ehhez a tényleg széles körű feladathoz jó egészséget, jó munkát.

Én a cigányság dolgához nem akarok hozzátenni, se elvenni sem, én tapasztaltam az ön pozitív hozzáállását, amikor Pakson járt velem, jártunk ott együtt. Köszönöm szépen, és sok sikert meg hát jó együttműködést is kérek egyben.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. További hozzászólási igények? Hadházy Sándor képviselő úr, utána Tapolczai Gergely következik.

HADHÁZY SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Tisztelt Bizottság! Néhány dologra szeretném felhívni a figyelmet. Két területre bontom. Az első a turizmus területe. Rendkívül fontosnak tartom azt, hogy az ország vonzerőképessége tovább javuljon, ebből adódik az, hogy az örökségvédelmi program folytatása kiemelt jelentőségű kell hogy legyen. A következő hétéves uniós támogatási rendszer erre egyébként nagyon korlátozott lehetőséget fog nyújtani. A kérdésem az, hogy a minisztérium mennyiben felkészült arra, hogy ezekre a területekre forrást tudjon teremteni majd a következő hétéves uniós költségvetés idején.

Különös tekintettel szeretném miniszterjelölt úr figyelmébe ajánlani a LIMES programot, amely Magyarországon túlmutat, és amely egy széles körű összefogásra nyújt lehetőséget.

A másik kérdés az egészségiparral kapcsolatos. A Széchenyi-tervben és a kormányprogramban is kiemelt helyen szerepel az egészségturizmus fejlesztése. A kérdésem az, hogy tervezi-e az egyeztetés megkezdését a gazdasági minisztériummal annak érdekében, hogy egy jó stratégia alakuljon ki, és annak alapján el lehessen kezdeni majd az érdemi munkát is.

Rendkívül fontosnak tartom még turisztikai szempontból az értékörzés területén a zeneoktatási területnek a megőrzését, hiszen ezen a területen Magyarország nagyon jó adottságokkal rendelkezik, és komoly veszélyben látom a zeneoktatás kérdését akár középfokon is, és ezen a területen mindenképpen előrébb kéne lépünk. Ehhez kapcsolódik természetesen a zenei és táncrendezvények erősítése.

Rendkívül fontosnak tartom a magam részéről a vallási turizmus fejlesztését és megőrzését. Ehhez kapcsolódik a különféle erdei turistautak megőrzése, fenntartása, menedékházak, turistaházak rendbe tétele és fenntartásának kérdése.

A sport területén a magam részéről a sportegészségügy és sportrehabilitáció kérdését tartom izgalmasnak. A kérdésem tulajdonképpen az, hogy ezen a területen tervez-e a minisztérium bármilyen előrelépést. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tapolczai Gergely képviselő úr következik. Öné a szó.

DR. TAPOLCZAI GERGELY (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Most sportnyelven fogalmazva a startvonalnál áll, és mielőtt a startpisztolyt meghúznák, én szeretnék két kérdést feltenni. Az egyik kérdés egy visszavisszatérő téma 2000 óta. Biztos vagyok benne, hogy az érintettek is meg fogják önt keresni ezzel kapcsolatban, ez pedig az érmes járadék kérdése. Mint ismeretes, 2000 óta az olimpián érmet szerzett sportolók járadékot kapnak, 1984 óta számítják a paralimpiai és a siketlimpiai érmek megszerzését. Ugyanakkor a siketlimpia 1924 óta van, és emiatt az érintett siketlimpikonok többször is megkeresték az érintett államtitkárt vagy minisztert, hogy ez az időkorlát ne legyen. Különböző szakmai és anyagi indokok miatt ez eddig nem változott. Az lenne a kérdésem, hogy várható-e bármilyen változás az elkövetkezendő két évben ezen a területen, illetve, hogy mi az álláspontja ezzel kapcsolatban.

A második kérdésem pedig, ez is egy többször felmerült kérdés. A Magyar Olimpiai Bizottságon belül is az olimpiai jutalmazás kérdéséről van szó, és mi az álláspontja, illetve mi a terve ezzel kapcsolatban, a londoni olimpia után várható-e az olimpiai és paralimpiai jutalmakhoz kapcsolódó ösztöndíjrendszer ésszerűsítése? Tehát, hogy inkább az ösztöndíjrendszer legyen a motiválóbb, és erről szeretném az álláspontját megkérdezni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. További hozzászólási igény? Kovács Péter képviselő úr!

KOVÁCS PÉTER (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Mivel miniszterjelölt úr megengedte magának, hogy fiatalos lendülettel tréfálkozzon, én is egy félig tréfás kérdést tennék fel a jelölt úrhoz, hogy reformátusként hogy fog boldogulni itt, a sok katolikus között. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. További kérdések? Horváth András képviselő úr, öné a szó.

HORVÁTH ANDRÁS TIBOR (MSZP): Köszönöm. Én egyetlen kérdést tennék fel miniszterjelölt úrnak, mégpedig arról, hogy tervezi-e a minisztérium az öt látvány-csapatsporton kívül más sportágak bevonását a társasági adókedvezmény-rendszerbe. Hiszen, amikor erről itt a bizottságban vitáztunk, többen egyetértettünk azzal, hogy jó lenne minél előbb a lehető legtöbb, minimum olimpiai sportágakra ezt a dolgot kiterjeszteni. És most, hogy a múlt héten megindult a röplabdaszövetség aláírásgyűjtő akciója, és jelentősen gyűlnek az aláírások, ennek függvényében különösen kérdezem, hogy tervezik-e ennek a rendszernek a kibővítését. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Van-e további hozzászólási igény? Igen, Szilágyi György képviselő úr, öné a szó.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Miniszterjelölt úr mondta, hogy mennyire fontos a gyógyítás, az egészségügy és a sport, az első kérdésem az lenne, hogy mi a véleménye, vagy mi a terve a Sportkórházzal kapcsolatban. Tudjuk, hogy a sportnál az egészségügyi háttér megteremtése egy fontos szempont. Önnek mi a terve, elképzelése, egyben szeretné-e tartani a Sportkórházat és segíteni, vagy pedig esetleg más?

A második kérdésem, hogy ön örül-e és támogatja-e, hogy nyáron Magyarországon, azon belül is Budapesten lesz az Eurogames nevezetű játékok.

A harmadik kérdésem pedig, hogy mi a véleménye a HACCP-rendszerről. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e további hozzászólási igény? Szalay Ferenc alelnök úr, öné a szó.

SZALAY FERENC (Fidesz): Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Én odatérnék vissza, hogy egy ilyen nagy minisztériumon belül, hogyha együtt van jó néhány olyan terület, amely az egészséges életmód tekintetében közösen is gondolkodhat, akár az oktatás-, akár az egészségügy-, akár a sportvonal, valóban komoly a felelősség, hogy ennek az integrációja is jól történhessen meg. Azt gondolom, hogy az eddigi munka, amely a mindennapos testnevelés, a finanszírozás, a Magyar Olimpiai Bizottság hatásköreinek visszaadása kapcsán megjelent, illetve az egycsatornás finanszírozási rendszer, amire ilyenkor gondolhatunk, egészen komoly eredmény. A mindennapos testnevelésnél mondanék egy gondolatot. Nehogy miniszterjelölt úr elhiggye azt, hogy nem lehet a mindennapos testnevelést bevezetni akár egyszerre is. Jó a felmenő rendszer, rendben van, haladjon, csak nehogy az legyen, hogy a különféle szakterületek tanárai elhittessék bárkivel azt, hogy a létesítményhelyzet miatt esetleg vagy a kevés testnevelő tanár miatt esetleg nem lehet ezt a programot végigvinni. Nagyon komoly az ellenállás a mai napig. Azt gondolom, hogy itt azt kell láttatni velük, hogy az ő munkájuk is hamvába holt lesz, ha nem lesz egészséges a nemzet. Tehát hiába tanít és oktat esetleg egészségtelenül élő gyerekeket, az ő munkája is tönkremehet. Tehát nagyon-nagyon figyeljünk oda arra, hogy a különféle lobbicsoportok nehogy véletlenül fals érvekkel és információkkal szétverjék ezt a rendszert.

A társasági adókedvezményről nyilván miniszterjelölt úr tájékozódni fog benne, hogy pontosan hogy és miképpen alakul ez a helyzet, de képviselőtársamnak igaza van, elképzelhető, hogy ki lehet ezt terjeszteni más sportágakra is, másféle módon, és akár a Magyar Olimpiai Bizottság hatékony részvételével valóban nagy segítség lehet esetleg más sportágak tekintetében is. Én itt azt a gondolatot feszegetném, és ezért jó, hogy Végh László úr itt van közöttünk, a létesítményfejlesztési elképzeléseket nem gondolja-e majd a minisztérium központi kézbe vonni, hiszen a társasági adóból épített létesítmények vagy fejlesztett létesítmények ott valósulnak meg, ahol a pénz van, ott valósulnak meg, ahol a

lehetőség van. Az országnak számos helyén nincs lehetőség és nincs megfelelő mennyiségű forrás. Egy megfelelő létesítménykataszterrel az országra kiterítve a társasági adót akár az egész ország javára lehet majd használni a későbbiekben.

Az Olimpiai Bizottság tekintetében az államtitkárságnak – azt gondolom – most igen komoly feladatává válik a stratégiaalkotás, eddig is az volt, de most, én azt gondolom, hogy a stratégiai alkotás mint államtitkári szint, az Olimpiai Bizottság pedig mint operatív szint, nagyon szépen együtt tud dolgozni, nagyon komolyan tudja kezelni a magyar sport érdekeit.

Az utolsó gondolat a társadalmi felzárkózás kérdése. Én ehhez nagyon nagy erőt kívánok a későbbiekben is miniszterjelölt úrnak, én azt látom ebben a kérdésben, hogy az első olyan időszak Magyarországon, amikor komoly ez a program, amikor be van vonva az is, aki érdekelt, érdekeltté van téve az is, akinek az érdekében történik sok-sok program, csak menjen végig. Menjen végig hosszú-hosszú éveken keresztül. Én Szolnokon látom azt, hogy mekkora öröm az, amikor a különféle roma populáció bevonásra kerül, és ő maga dolgozik a saját házában, a saját kertjében, a saját életterében azért, hogy ő jobb körülmények között lehessen, és igenis be lehet őket vonni, igenis pozitív a hozzáállásuk. Csak egytől tartok én, legalábbis eddig ezek a programok mindig abbamaradtak hol pénz hiányában, hol akarat hiányában. Ne legyen így! Mert, ha így lesz, akkor igazából nem fogunk tudni ebben a kérdésben előrelépni, és a 40. oldalon, amit ír a miniszterjelölt úr, hogy a cigányság problémáinak kezelése nem a cigányság problémája elsősorban, hanem társadalmi probléma, ösztársadalmi probléma. Valóban akkor tud segíteni, hogyha felfogja a társadalom minden tagja, hogy akkor tudunk segíteni, hogyha őket bevonjuk. Mi pedig segítünk valóban abban, hogy normálisan tudjunk egymás mellett élni ebben az országban. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Miután több hozzászólási igényt nem látok, miniszterjelölt úrnak megadom a szót, és megkérem, hogy válaszoljon az elhangzott kérdésekre.

Balog Zoltán válasza

BALOG ZOLTÁN emberi erőforrások miniszterjelölt: Köszönöm szépen a kérdéseket. Elnök úrnak, képviselőtársamnak hadd mondjam azt, hogy valóban, én is érzékelek ilyen változást a jelenlegi, mondjuk iskolakultúrában meg akár a mi generációnk, én azért valamivel idősebb vagyok, de valóban az a hozzáállás, hogy a sport meg a testnevelés egy olyan járulékos dolog, amit legjobb lenne megúszni az iskolában, ismerjük ezt, hogy van-e felmentésem, vagy nincs felmentésem dolog, ez tönkreteheti adott esetben a mindennapos testnevelésnek a pozitív hangulatát és üzenetét, hogy ma még kötelességnek látják azt, ami egyébként egy óriási lehetőség. Szerintem ez kulturális kérdés is, és azért, amikor a gyerekeknek vagy az iskoláskorúaknak a problémájáról van szó, mégis csak mindig a szülőket kell keresni. Tehát a szülő életkultúrájából, ha hiányzik az, hogy a mozgás, a sport jó, akkor a gyerek is úgy gondolja majd ezt, hogy ezt el kell kerülni. Tehát ez egy generációs kérdés is, és azt mondanám, hogy nagyon nagy mértékben kulturális kérdés is. Tehát, amit Szalay Ferenc alelnök úr, polgármester úr mondott, én a két dolgot összekötném, tehát, hogyha mondjuk a pedagógustársadalom is egy kicsit ilyen, tehát, amikor a testneveléstanárt „letornatanározzák”, és ilyen páriaként vagy járulékos elemként van ott jelen, az iskola világában, tehát, ha nem szervesül az oktatásnak az egészében ez a dolog, akkor visszafelé sülnhet el az, hogy mi akarunk valamit, amiben biztosak vagyunk, hogy nemcsak az iskolának jó, hanem az egész országnak, az egész társadalomnak. Tehát szerintem ebben valóban fontos feladat egyáltalán a testnevelő tanároknak a még erősebb integráció okán a tantestületben is és fordítva, mondjuk a tanároknak a sporttevékenysége, én ezt nevelési-kulturális kérdésnek tekintem elsősorban. Odáig nem mennék, hogy megnézzem a szabályozást, hogy milyen lehetőségek vannak adott esetben a fegyelmezésre, és abban az esetben, hogyha ez tömegessé

válik, mert úgy gondolom, hogy a belső meggyőzés erősebb, de ha ilyesmire van szükség, nyilván abban is, és vannak konkrét javaslatok, abban is mindenképpen partnerek tudunk lenni.

A szociális kártyának azért sajátos vonatkozása van ezen a területen. Amikor egyébként a sporttevékenysége pontosan a hátrányos vagy a leghátrányosabb helyzetű világból jövő gyerekeknek azon múlik, hogy nincs felszerelése, akkor például a szociális kártyának az a része, amit csak ilyen típusú vásárlásra lehet fordítani, az egy lehetőség arra, hogy az a mentor, aki egyébként az alkalmatlan szülő – mert bizony sajnos vannak ilyenek – helyett kezeli azt az összeget, akkor ő ebből azt a sportfelszerelést vásárolja meg, ami a gyerekeknek lehetőséget ad arra majd, hogy részt tudjon venni ezen a mindennapos testnevelésen.

Zakó alelnök úrnak, nem pontosan tudtam követni a logikáját itt az inverz rasszizmussal meg a hátrányos megkülönböztetéssel meg a pozitív diszkriminációval meg a felzárkózással meg a Farkas Flóriánnal, és akkor még a Magyar Narancs is idejött, de azért megpróbálom a dolognak az igazságmozzanatát valamilyen módon kihámozni. Önnek abban igaza van, és ezt az előítéletet nagyon karakteresen képviseli ön is és a pártja is, hogy ma Magyarországon a lakosság többsége azt a szót, hogy pozitív diszkrimináció, és ami mögötte van, azt elutasítja. Elutasítja, és szerintem ebben nekünk, politikusoknak komoly felelősségünk van, mert hogy mindig, ha egy olyan csoportot próbálunk helyzetbe hozni valami plusz lehetőséggel, ez lenne a pozitív diszkrimináció, aki egyébként abban az ügyben el van maradva, akkor vannak olyan politikusok, akik meg egy másik csoport nevében megszólalnak, és nem azt mondják, hogy nekem is, hanem, hogy na, annak ne! És azért a pozitív diszkriminációt úgy tekintik az emberek, hogy dögöljön meg a szomszéd tehene is, ha az enyém megdöglött. Pedig, ha belegondol, és azért nagyon jó a példája a sporttelepekkel, ha belegondol, az élet minden területén mindannyiunkat ér pozitív diszkrimináció. A többséget még negatív is éri. Ez azt jelenti, hogyha például elmegyek a színházba én, akkor engem az állam pozitívan diszkriminál, mert a színházjegyem 80 százalékát kifizette. Az a másik meg nem megy el azért, mert nem érdekli vagy azért, mert a 20 százalékot sem tudja kifizetni, az meg mondhatja, hogy bocsánat, engem miért diszkriminálnak, adják ide nekem azt, amit én nem mentem el színházjegyben, adják ide nekem azt a 80 százalékot, aztán azt majd én elköltöm úgy, ahogy gondolom.

Tehát szerintem itt fontos egy szemléletformálás, és fontos, abban önnek teljesen igaza van, az átláthatóság és az azonos mérce. Az azonos mérce, hogy azonos mércével mérjünk, és világos legyen mindenki számára, hogy akkor, amikor pozitív diszkriminációt alkalmazunk bármelyik csoportra, legyen az egyébként a keresztény középosztály vagy legyen az a lecsúszott cigány társadalomnak egy része, akkor azt azért tesszük, mert ebből majd az egésznek jobb lesz. Mert az a helyzet, hogyha ebben a borzalmas állapotban, amiben ma a magyarországi cigányság van, ha ezt sikerül valamilyen módon enyhíteni, könnyíteni, felszámolni, ezt a szót nem is merem idehozni, mert valóban egyetértek abban, hogy az egyik legsúlyosabb problémákról van szó, amit két-három év meg még talán tíz év alatt sem lehet rendbe tenni, és remélem, hogy most már kifelé megyünk a dologból, de hogy eddig befelé mentünk a problémába, az is egész biztos, de hogyha ez nem sikerül, az az egész társadalom kára lesz.

Tehát azt kérem, hogyha itt a Magyar Narancsot elfogadjuk mint szervezetőt mind a ketten, nyilván mind a kettőnknek a kedves sajtóterméke (*Zakó László: Ön nyilatkozott, ön nyilatkozott!*), nincs ezzel semmi bajom, csak ha már ezt idehozta, akkor én azt tudom ígérni önnek, hogyha önök nem abban érdekeltek, hogy a feszültség növekedjen, akkor én ezt szívesen veszem. Hogyha ebben együtt tudunk dolgozni, hogy a feszültség a cigányság és nem cigány magyarok között csökkenjen, akkor én ebben partner vagyok. Én meg azt tudom önöknek ígérni, hogy semmi olyan problémát nem fogok elhallgatni meg eltussolni meg

félretenni, ami valóságos problémája a magyar társadalomnak, csak azért, mert adott esetben a cigányságot ez negatívan érinti, vagy ők akár tettesként vagy részvevőként vagy aktorként ebben benne vannak, mert szerintem így korrekt ez a két dolog. És innen fordulnék rá én is egy logikai bravúrral a Farkas Flóriánnak az esetére. Az is egy nagyon fontos dolog, és nem véletlen, ön rosszul idézte az államtitkárság nevét, ez nem a felzárkóztatásért felelős államtitkárság, hanem a felzárkózásért. Ez egy fontos különbség. Ugyanis azt mondjuk, hogy aki felzárkóztat, az egy ilyen paternalista gesztus, azt mondja, hogy gyerünk, most már tessék, igyekezzél, az valamit tesz olyan emberekkel, akiket tárgyának tekint a dolognak kizárólag. Mi, akikkel valamit tenni akarunk, azokat az alanyának tekintjük a dolognak, azokat aktív részvevőként szeretnénk látni ebben a dologban.

Tehát addig, amíg a magyarországi cigányság nem akar, addig mi hiába zárkóztatunk fel. De hogyha ők akarnak felzárkózni, akkor van esély arra, ahogy a Szalay képviselő úrnak, polgármester úrnak a pozitív példái is, és ebben teljesen egyetértek, igazolják, akkor van esély arra, hogy valóban felzárkózzanak ezek az emberek. És ennek az egyik záloga, és itt jön Farkas Flórián szerepe, az az, hogy legyenek olyan roma vezetők, legyenek olyan roma szakemberek, legyenek olyan roma rendőrök, tanárok, védőnők és minden más, ügyvédek és orvosok, minden más szakmában, akik egyébként nemcsak pozitív példát adjanak a sajátjaiknak, hanem a többségi társadalomnak is igazolják azt, hogy onnan is van kifelé út, és egyébként tárgyalópartnerek azokban az ügyekben, amik a cigányságot érintik. Nincs olyan ügy ma Magyarországon, ami érintené a cigányságot és minket ne érintene nem cigány magyar embereket. Éppen ezért az együttműködés a legfontosabb ebben az ügyben, tehát nekünk elemi érdekünk a roma vezető rétegnek a kialakulása. Itt vannak súlyos problémák a korrupciótól elkezdve, mindenfajta más ügyek. Ebben, azt gondolom, hogy meg tudunk egyezni, de az, hogy ne adjunk lehetőséget, és azt mondjuk, hogy őket akkor zárjuk ki a saját ügyeik intézéséből, én ezt nagyon helytelennek tartom, ezért úgy gondoltam, hogy Farkas Flóriánnal, aki nagyon sokat tesz ebben az ügyben, meg kell beszélnem azt, hogy beleszólhasson abba, hogy milyen lesz ennek az államtitkárságnak a vezetése, ha én ezt elhagyom. És ő azt mondta arra az ajánlatra, amikor az ő neve is szóba került, ez egy beszélgetés volt, hogy neki fontosabb az, hogy az Országos Roma Önkormányzatot vezesse tovább, mert a kettő együtt nem megy, hiszen az egy választott képviselet és a kormányzási felelősség, ez a két dolog ma közjogilag nem fér össze, egyébként szerintem nagyon helyesen, és ő ebben a helyzetben a sajátjainak a képviseletét választotta. Megemelem előtte a kalapomat. Tehát szerintem ezt a dolgot érdemes ebből a szempontból nézni, és igenis, többek között a Roma Közéleti Akadémiával is mindent meg fogunk tenni azért, hogy egy olyan roma elit jöjjön létre, egy olyan roma vezető réteg jöjjön létre, aki tárgyalóképes velünk, aki úgy képviseli a sajátjait, hogy közben nem akarja elvágni a mi torkunkat. Vannak olyanok is. Farkas Flórián nem olyan, az együttműködésben érdekelt, és épp ezért azt gondolom, hogy nagyon fontos, hogy ezeket az embereket, ezeket a szervezeteket erősítsük, és ne gyengítsük.

Vincze képviselő úrnak a kérdésére azt tudom mondani, hogy valóban ez is összefügg a testnevelői tanári presztízsszel, egyáltalán az edzői presztízsszel a megerősítésével. Szerintem ezeket a továbbképzéseket egyszerre kell az oktatási szakterületnek megfelelően és a Magyar Olimpiai Bizottsággal együttműködve kialakítani, és vinni. Egyáltalán a Magyar Olimpiai Bizottságnak mint a legfontosabb szakmai, civil szervezetnek ebben az ügyben a partneri szerepe mindennél fontosabb, és itt komoly előrelépések történtek, tehát úgy gondolom, hogy a képzést is velük együttműködve kell megvalósítanunk.

A Hadházy képviselő úr kérdésére azt mondom, hogy valóban ennek a háromnak az összekötése az egészségügy, a turizmus és a sport egészen a vallási turizmusig, ez egy lényeges dolog. Turisztikai szakember aztán végképp nem vagyok, bár tudom, hogy ebben a bizottságban ez is az egyik portfólióhoz tartozik, de annyit mindenképpen mondanom kell, hogy az egy komoly dolog, hogy a következő európai uniós tervezési időszakban egy külön

alap lesz az oktatás, az ifjúság a kultúra és a sport ügyére. Tehát a '14-től '20-ig terjedő időszakban úgy hívják ezt, hogy Erasmus for all Alap, ebből lesz arra lehetőség, hogy pontosan ezeket az ügyeket, amit említett, az ifjúságot többen is említették, össze lehessen kötni ebben a programban, tehát itt szerintem egy fontos előrelépés történt.

Tapolczai Gergely képviselő úrnak válaszolnék. Ha megengedi, erre a siketlimpia kérdésre nem válaszolnék most, ez egy túl speciális kérdés ahhoz, hogy most egy érdemi választ adjak. Itt kaptam egy választ a szakemberektől, de szeretném komolyan venni ezt a dolgot, és megígérem, hogy megvizsgálom ezt a dolgot, és bízom benne, hogy együtt fogunk tudni abban működni, hogy egy jó megoldás szülessen. Tehát az első kérdésére, a siketek olimpiai sikereinek elismerése kapcsán, ha megengedi, akkor most nem válaszolnék; ígérem azt, hogy ebben az ügyben a munkatársaim és én is állunk a rendelkezésére. Az, hogy az olimpiai jutalmazási és ösztöndíjrendszert ésszerűsítsük, ugye, ahogy ön mondta, kevesebb jutalom és motiválóbb ösztöndíjrendszert, szerintem ez egy fontos felvetés. Most mindannyian várjuk Londont, hogy ott mi fog történni, milyen sikerekkel térünk haza, és szerintem a londoni olimpia után jön el az a helyzet, amikor áttekintjük annak a tükrében is, hogy hogy is néz ki az ösztöndíj meg a jutalomrendszernek az egymáshoz való viszonya.

Kovács képviselő úrnak most erre éppen humoros választ nem tudok adni, de bármennyire is humorosat kérdezett, egy nagyon fontos kérdés, ugyan ez nem ennek a bizottságnak a portfóliója, de az én minisztériumomban ez egy lényeges dolog, hogy felekezeti béke legyen az országban, és nemcsak felekezeti béke, ha szabad egy kicsit kibékítenem ezt a dolgot, itt az ősi református-katolikus ellentét és együttműködés, ennek mindig sajátos mozzanatai vannak a magyar történelemben, hanem egyáltalán az új egyházügyi törvénnyel világossá váljon az, hogy a magyar állam az együttműködésben érdekelt és minden olyan közösséget támogat és segít, amelyik feladatokat vállal akár a felzárkózásban, akár más szociális és oktatási ügyben, és ezzel a nemzetnek a javát szolgálja, hogyha egy rövid anekdotával lehet válaszolni, ez ugye úgy van, volt egyszer egy képviselőtársam még a régi időkben, aki hat év ismeretség után megsúgta nekem, hogy tulajdonképpen ő is református lenne. És akkor én erre azt mondtam neki, hogy a református nem érdekel, hanem mi az, hogy tulajdonképpen. Az az érdekes, hogy miért tulajdonképpen. És ő azt mondta, hogy bibliát nem olvasunk, templomba nem járunk, tehát valami fogalma volt a reformátusról, de minden vasárnapi ebédnél szidjuk a katolikusokat. *(Derültség.)* Na most ez egy tipikus példa a negatív identitásra. Úgy gondolom, hogy akinek gyenge az identitása, annak negatív lesz, mert az nem tudja, hogy ő miért az, ami, de azt tudja, hogy nem a másik. Tehát az nem tesz jót egyébként roma ügyekben sem, úgyhogy ezt érdemes elkerülni.

A társasági adókedvezmény kérdésében Horváth András Tibor képviselő úr kérdésére azt mondanám, hogy szerintem egy kicsit még örüljünk ennek, hogy ezt elértük, azért ez egy lényeges dolog, mondjuk önöknek is eszébe juthatott volna, hála istennek, nekünk eszünkbe jutott, önök ezt támogatták, és szerintem az egy természetes dolog, hogy minden sportág szeretne ebbe az ügybe bekerülni. Én támogatom ezt a felvetést, és nyilván a gazdasági helyzet függvénye az, hogy hogy tudunk előrelépni. Az, hogy most öt sportág benne van, ez nem egy zárt lista. Úgy gondolom, a tapasztalatokat a gazdasági helyzet függvényében szerintem érdemes felmérni, hogy mi is történik.

A Sportkórház valóban egy nagyon fontos kérdés, és mindenképpen dűlőre kell vinni ebben a ciklusban, ott elsősorban azért mégis csak kórházról van szó, az egészségügyi tárcának van egy előterjesztési joga, ők dolgoznak ezen, és azt tudom ígérni a képviselő úrnak, hogy most három verzió van, itt ezeket nem mondanám el, ott van az egészségügyi államtitkár asztalán, természetesen a sport államtitkárság nélkül nem fognak dönteni ebben az ügyben, komoly gazdasági kihatásai vannak akármelyik verzióknak. Ennek a tükrében fogjuk a döntést meghozni, és képviselő úrnak szívesen adok erről tájékoztatást.

Amikor azt mondta, hogy ezt a HACCP-t hogyan kezeljük, erre azt tudom válaszolni, hogy a TÁMOP 12.7/5-ös ponton szeretnénk kezelni ezt a kérdést. *(Derültség.)* Tehát a viccet félretéve, szerintem érdemes a rövidítéseket úgy feloldani, hogy mindenki tudja, hogy miről van szó. Én mint ahogy ön nem hallott a TÁMOP 12/7/8-as alprogramról, én sem hallottam erről a HACCP-ről ebben az összefüggésben, úgyhogy erre a kérdésre nem tudok válaszolni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen miniszterjelölt úr válaszait. Szilágyi képviselő úr jelentkezik, viszontválaszra maximum két perc időtartam áll rendelkezésére, képviselő úr.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Csak elnök úr mondta, hogyha nem kapok választ, volt egy olyan kérdésem, hogy örül-e annak, és támogatja-e, hogy a nyáron Magyarországon és Budapesten lesz az Eurogames nevezetű játékok. A HACCP-ről pedig tényleg elnézést kérek, csak pont tegnap volt a bizottsági ülésen, és erről tárgyaltunk, ugye ezek az uniós előírások és direktívák elvileg a vendéglátással kapcsolatosan, tehát hogy miket kell teljesíteni, és ez egy nagyon-nagyon komoly nehézséget jelent a vendéglátásban, így kapcsolódva a turizmushoz is. Tehát ez lett volna a másik kérdés, és arra pedig, amit az Eurogames-re kérdeztem, nem kaptam választ, esetleg arra szeretnék. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm. Zakó László képviselő úr is jelzi, hogy neki is még van valami elvarratlan szál.

ZAKÓ LÁSZLÓ (Jobbik): Köszönöm. Csak jelölt úr ilyen logikai bravúrokra hivatkozással vett meredek fordulatot. Amit nem mondtam ki, de hát most ön szedi ki belőlem: Farkas Flórián a jegyzőkönyv számára sem lehet titok, egy rovott múltú politikus, akinek az ügyét 30 évre titkosították, és közkegyelemben részesítették a '90-es években. Na erre mondtam azt, hogy rossz üzenet lenne még akár a cigányság számára is, hogyha ő lett volna most egy felelős államtitkár. Én erre céloztam, hogy ez is a megosztottságot erősítette volna, hogyha ez a verzió mondjuk életbe lépett volna. Erre próbáltam utalni, úgy gondolom, hogy nem lett volna helyes döntés példaképpül állítani bármely magyar fiatal elé, hogy bármit tehetsz az életben, államtitkár még lehet belőled.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ez szervesen nem tartozott a miniszteri meghallgatás kérdésköréhez. Van-e további észrevétel, aki nem kapott volna választ a kérdéseire? *(Nincs jelentkező.)* Miniszterjelölt úr, öné a szó.

BALOG ZOLTÁN emberi erőforrás miniszterjelölt: Akkor ez a HACCP most feloldódott, egyébként Halász államtitkár úr tudta, hogy miről van szó, csak én meg nem hittem el neki *(Derültség.)*, úgyhogy ez egy komoly ... hogy tényleg erről lenne szó, mert nem értettem, hogy hogy kerül ide ez az étkeztetési szabályoknak a vendéglátóiparban való... úgyhogy ebben az ügyben azért ezzel együtt sem tudom, hogy ilyen kedves volt, és feloldotta ezt a rövidítést, nyilván, amennyiben fontos önnek ez a kérdés, ennek utána fogunk nézni, csak nem direktbe ehhez a területhez tartozik, de amennyiben a minisztériumnak ebben az ügyben bármifajta információja van, azt szívesen rendelkezésre bocsátom.

Ezzel az Eurogames játékokkal kapcsolatban azt tudom mondani, hogy ez egy magánrendezvény, az államnak semmifajta köze nincs ehhez, és nem is nyújtunk ehhez semmifajta támogatást. Magyarország egy szabad ország, minden olyan tevékenységre, akár sportban, akármiben, lehetőség van, ami egyébként a törvényeket betartja. Úgyhogy én azt tanácsolom mindenkinek, hogy olyan rendezvényeket tartson, ahol a törvényeknek sem a szelleme, sem pedig a betűje nem sérül. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen Balog Zoltán képviselőtársunknak, az emberi erőforrások miniszterjelöltjének a részvételét a bizottsági ülésen. Azt gondolom, képviselőtársaim nevében is mondhatom, nagyon jó volt végighallgatni miniszterjelölt úr elképzeléseit és a tárca irányításával kapcsolatos észrevételeit. Hiszen ebből azt szűrtük le, hogy a sport legalább olyan fontos marad, mint eddig volt, sőt azt gondolom, hogy azzal a két területtel, amely a tárcához kerül, tovább tud erősödni ez a szakterület, hiszen én is egyetértek abban maximálisan, hogy a társadalmi felzárkózásnak egy nagyon fontos terepe és része a sport. Én magam is sportoló voltam, és emlékszem arra, hogy nálunk is az utánpótláscsapatokban és a felnőtt csapatokban is voltak roma játékosok, azok, akiknek a kiemelkedésének ez volt az egyetlen útja, a sport, ők a tanulás terén nem tudták olyan szinten teljesíteni az elvárásokat, de a sportban kaptak egy olyan életpályát, ami a későbbi megélhetésük szempontjából is rendkívül fontos volt, és a társadalmi integrációt erősítette.

Az is nagyon fontos, amit jelölt úr mondott, hogy a mindennapos testnevelésre kifejezetten erős hangsúlyt kíván helyezni. Szalay Ferenc képviselőtársamra néztem rá, mert körülbelül mióta parlamenti képviselők vagyunk, ez most már 14. éve, minden évben, mindig előkerült ez a kérdés, és végre most tudtuk elérni az áttörést ebben az évben, és nagyon fontos lenne, hogy a bevezetés valóban sikeres legyen, hiszen, ahogy ön is említette, elég szomorúak azok a statisztikai mutatók, amelyek a magyar társadalom egészségi állapotát mutatják, illetve a sportban tett aktivitást. Tehát ahhoz, hogy az európai uniós utolsó helyről ezzel a bizonyos 9 százalékkal, amely a rendszeres testmozgást végző honfitársainknak az arányát mutatja, előre tudjunk lépni, ehhez az egyetlen és leghatékonyabb módszer a mindennapos testnevelés rendszere lenne. Mint ahogy nagyon fontos lenne az egészségtudatos életmódra való nevelés, azzal, hogy az egészségügyi tárca is az ön felügyelete alá tartozik, azt gondolom, hogy ezt az együttműködést, ami eddig is megvolt, még tovább lehet a későbbiekben erősíteni.

Zárásként, ha még egy jó tanácsot elfogad tőle miniszterjelölt úr, érdemes a parlamenti sportegyesületben részt venni, hiszen, hogyha így visszagondolunk, a Parlamenti Labdarúgó Válogatott tagjai alkotják ma Magyarország legfőbb közjogi méltóságait. Hiszen az Országgyűlés elnöke, a köztársasági elnök és a miniszterelnök is a Parlamenti Labdarúgó Válogatott tagja. Tehát ahogy az egyházi berkekben működik a sport, és segíti az életpályát, úgy a politikában is ugyanez a kapcsolatrendszer megvan.

Nagyon szépen köszönöm még egyszer azt, hogy nyíltan, őszintén és kellő felkészültséggel és alaposággal válaszolt képviselőtársaim kérdéseire és felvetéseire, rettentő módon megnyugtat bennünket a későbbiekre vonatkozóan.

Határozathozatal

Végül egy dolog maradt hátra, a szavazás. Kérdezem képviselőtársaimat, ki az, aki támogatja Balog Zoltán miniszteri kinevezését. *(Szavazás.)* 12 igen, 2 nem, 2 tartózkodás. Köszönöm szépen. Miniszterjelölt Úr! Tőlünk megkapta a kellő támogatottságot, úgyhogy a munkájához sok sikert kívánok.

A bizottsági ülésünket pedig ezzel bezárom.

(Az ülés befejezésének időpontja: 9 óra 25 perc)

Bánki Erik
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Lajtai Szilvia